

Euskal Herria

L'opinió d'Asier Odriozola

Si algú, com a simple divertiment, com a mer entreteniment, s'haguera posat a confeccionar un Parlament basc virtual en què la possibilitat d'assolir una combinació de govern fóra impossible, no hauria estat tan brillant com ho ha estat la ciutadania del País Basc. Més que mai, la política haurà de ser l'activitat en què l'impossible es fa possible, perquè un país necessita ser gestionat independentment de qui siguin els gestors.

La coalició PNB-EA és conscient que ha disposat durant quatre anys d'un suport cert però excepcional. Davant una campanya electoral agressiva, quasi (verbalment) violenta de PP i PSE-EE el 2001, tot ciutadà amb una mínima sensibilitat nacionalista basca respongué amb contundència: "No passaran." I no van passar. Però aquella va ser una circumstància excepcional. Quatre anys més tard, ja sense Aznar, i a pesar de tot el soroll mediàtic entorn del pla Ibarretxe, la situació ha estat de certa normalitat. A més, no

gant, tan allunyat de l'agror aznariana. Capitol a banda mereix la fidelitat demostrada per l'electorat de l'esquerra abertzale en situació d'il·legalització. Tot i saber que els seus vots es considerarien nuls oficialment, entre 90.000 i 120.000 ciutadans han prestat suport, consulta electoral rere consulta electoral, a Batasuna o a qualsevol de les seues denominacions posteriors. I quan, mitjançant EHAK (Partit Comunista de les Terres Basques), el vot tenia aire de ser vàlid, el suport a aquest posicionament ideològic ha arribat als 150.000 sufragis. La llei de partits ha fracassat. Definitivament, alguns s'hauran d'aprendre la lliçó: no es poden il·legalitzar idees, no es pot deixar sense opció política tants milers de ciutadans titllant-los gairebé de terroristes. Fins i tot el PP sap que no ho són.

Una Ezker Batua que manté representació, i Aralar, que irromp amb una parlamentària en l'hemicicle de Vitòria, configuren el nou panorama polític basc. Però, tornant a la reflexió

inicial, la situació sembla ingovernable. La formació més votada, PNB-EA, no arriba a la majoria absoluta pactant amb EB i Aralar (una combinació factible prèviament). Necessitaria també pactar amb EHAK, i tornar així a una realitat ja fressada: el pacte de Lizarra. El PSE i el PP tampoc no arriben a una majoria des de la qual podrien tractar de governar comptant que el PNB no bloquejarà aquesta opció servint-se dels vots d'EHAK. Totes dues possibilitats donen un resultat de 33 parlamentaris: insuficient.

Ací pren cos l'elucubració que porta a pensar que es podria reeditar un govern que va gestionar aquest país durant gairebé dotze anys, un govern transversal PNB-EA-

PSE. No serà fàcil. Però és que res no serà fàcil en aquest tauler que ha dibuixat la "maquiavèlica" ciutadania basca, que aquesta vegada, lluny de deixar-se manejar pels polítics, sembla que ha decidit jugar amb ells.

I en la llunyania sonen tambors de pau. Sense cap formació política que acumule un poder incontestable, potser tots es veuran abocats a seure en una mateixa taula en què es pacte la normalització i la pau. Que Benet XVI ho beneesca.

Asier Odriozola
Periodista d'ETB

es pot menysprear el fet que la mort del papa neutralitzara i enfosquia absolutament la primera setmana de campanya en el terreny mediàtic. Resumint, l'excepcional participació del 80% es rebaixa considerablement al 69% i castiga evidentment la coalició nacionalista basca.

El nacionalisme espanyol del PP també ha patit la rebaixa de tensió política al País Basc. No ha patit un daltabaix, però en la clàssica disputa dels partits amb implantació espanyola els socialistes s'han emportat la basa. El PSE amortitza l'aura guanyadora que envolta Zapatero des que va guanyar les eleccions generals i el seu "tarannà" dialo-